Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 14 Duben 2005 04:00

Klíčem odemknutá osnova dala v přijemném jarním večeru šanci dvěma písničkářům a jednomu hudebnímu tělesu si zahrát a tím i rozehnat noty pod bránou do české historie. Pod Vyšehradem v Trojické se na třetím semifinálovém večeru |Notování| sešli **Terezka Terčová** , **My3.avi**
a člen píničkářského spolku
Krychle
**Petr Sedláček**
, aby mezi sebou bojovali o postup do finále této hudební soutěže.

Sál v Trojické zel poněkud prázdnotou. Pravidelní folkoví diváci si protentokrát vybrali konkurenční koncert, a nebo je možná zaujal některý z televizních pořádů. Ať tak nebo onak, na folk hraný na břehu u Vltavy přišel jen málokdo. Tak **Terezka Terčová** hrála spíše pro své hudební kolegy. Je to velmi zvláštní doména písničkářek, že opravdu umějí zpívat a dokonale se v této drobnosti dokáží vyžívat.

Dlouhé tóny, melodie propadající se do hlubin pekla, aby byla vzápětí vymrštěna do nebezkých výšin, kde my, diváci, chyceni do oné emociální pasti musíme, pokud jsme alespoň trochu emapatičtí, se zpěvačkou souznít. Má to však i stinnou stránku, onu věčně odvrácenou stranu Měsíce. Musel bych Terezu Terčovou slyšet vícekrát, nebo si pořídit její nahrávku, abych věděl o čem zpívá. Text podaný tímto líbezně romantickým způsobem se totiž stává naprosto nepodstatnou součástí písně a kdyby tam zpívala jen "lalala", mělo by to na mne asi stejný účinek.

Na **My3.avi** mám během posledního půlroku nějak moc štěstí. Poznal jsem je loni v listopadu na Klamovce, kde hostovali loňskému vítězi Notování, kapele Šantré a uznávám, že svým komediálním výstupem hostitele tvrdě předčili. My3.avi do sebe mísí několik žánrů. Nikoliv v jedné písni, ale každá jest střípkem ulomeným z jiné části uměleckého koláče. V první hrané
*Spadnul jsem do vody*
utvořili nový přístup k lidové tvorbě.
*V kůži Oldřicha Nového*
i v
*Nataše*
ve stylu prvé půle minulého století se nese mlžný opar stále téhož. A trampsky laděný
*Kovboj Joe*

i cikánský ukolébavý
*Černý půlměsíc*
"jakbysmet". A to "ono" jest patrné i mimo pódium. Tahle rozšířená trojice (je jich pět a někdy i šest) jsou totiž pěkná kvítka. Tak jim kvete jarní louka gagů a vtipů na zubním kartáčku, kterým simulují cimbál, nebo v jednotónových sólech tak mistrovsky zahraných, že publikum nadšeně tleská. Z jednoho úhlu by se mohlo zdát, že se ještě hledají, ale v opaku jsem našel pravdu. Je to humor postavený na hranu vkusu a kýče bilancovaný ve vratké poloze, z níž padá zatím jen do zábavy a tím i do úsměvů roztažených na tvářích jejich fanoušků.

Se svou kytarou Anežkou II. se na scéně objevil interpret, který u mne dostál známé klauzuli, že nejlepší má přijít na závěr. **Petr Sedláček** má v sobě melodičnost a lehký přístup písničkářek, ale text dominuje nad hudbou natolik, aby ji ještě nevytlačil a přece zůstal viset v myšlenkách diváka. Ona citlivost dává některým vybraným jedincům schopnopst vidět mnohdy neviděné a udělat u obyčejných věcí onen malý krůček, který třeba i z písně o ženské kráse může udělat originál naprosto úderný a nezaměnitelný. Tak píseň
*Můj kamarád Antonín*
, co se ve skutečnosti jmenuje
*Chtěl bych jednou namalovat akt*
musela vyhrát

Petr Sedláček na ilustr. snímku s Tomášem Gregorem

foto: Vít Školník Urban ©

celé divácké hlasování. Kdo kdy dokázal namalovat z not ženské tělo? Snad by se někdo našel! Petrovo charisma na tisícátou umocňuje jeho šeptavý hlas, který se těžko zaměňuje a to je mnohdy pro muzikanta víc, než pět oktáv zavěšených na hlasivkách. Neboť na zpěváka bez výrazu, byť sebelepšího, se lehce zapomene. A do toho to krásné blues, styl pro mne nedávno objevený, dávající možnost rozvinout každou emoci.

Po přestávce však přišlo ještě něco nečekaného a možná lepšího, alespoň pro mne, jakožto člověka zabývajícího se šamanismem, určitě! Kvarteto bubeníků rozjelo svou šou. **Muggee** už prý jednou v Trojické hráli a úspěch byl zaručen. Zejména pak u nedobrovolných posluchačů v obytné části domu a ti prý na koncert pozvali i kamarády z blízké policejní stanice. Mugee bubnovali a i přes tvrzení, že hrají k tanci, se nikdo nezvedl. Za to já měl touhu se přidat a vyvolat ze svých hlasivek nově naučený pěvecký prvek zvaný alikvótní zpěv. A že to ještě

neumím, tak jsem mlčel a radši zavřel oči a poslouchal každý úder, dozvuk a nechal sebou pronikat tu tichou basovou melodii, která vznikne tam, kde se člověk přestane soustředit jen na údery rukou do kůže.

A jak to celé dopadlo? Maličko se nám to zamotalo. Porota přehodila hodnocení na diváky. A já se nedivím. Měli to poněkud složité. Jenže diváci jim to neulehčili. Na prvním místě umístili **Petr a Sedláčka**
s
**My3.avi**
a na druhém nechali
**Terezu Terčovou**
. U písní to dopadlo podobně. První skončila Sedláčkova výše zmiňovaná malovačka aktů (
*Chtěl bych jednou namalovat akt*
) a druhé až čtvrté místo se shodným počtem bodů vydobili My3.avi s
*Kůží Oldřicha Nového*
a Terezčina píseň
*Město v kalužích*
s
*Jessie*
od J. Baezové. Ale to vám o postupech ještě nic neříká, viďte? Je to vlastně jednoduché. Neboť soutěžily jen tři subjekty (Narcis se pro zdravotní problémy jejich kytaristy omluvil), tak výjimečně do finále postoupili tři soutěžící.

Na finále se můžete těšit za měsíc 5. května opět v Trojické, kde odborná porota, i ta mnohdy muzikanty ceněná jako odbornější divácká, rozhodne o hlavním vítězi. A jako lákadlo použiji pozvání na koncert loňského vítěze, tria **Šantré** .

A doufejme, že nejen na přídavky přijdou i kolegové v černých mundúrech s obušky. Však už jen pro poslech muziky a ne za účelem nadávání na hlasité africké bubny, jako i pro tento krásný jarní houslovým klíčem odemčený a málem pendrekem uzavřený večer.